

prism
บริษัท

ผีหลวง

สร้างจักร

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สรจักรเป็นนักเขียนที่ตลก

บางคนเห็นประโยคนี้อาจงง เพราะสรจักรมีชื่อเสียงจากงานแนวผีหรือสยองขวัญ (horror / thriller) งานเขียนของเขาบอกเปลือกจิตใจดำมืดของมนุษย์ผ่านเรื่องราวหักมุมคาดไม่ถึง เขาพลิกชะตาชีวิตของตัวละครที่สร้างขึ้นราวกับเป็นของเล่น นักอ่านหลายคนจึงยกย่องให้เขาเป็นเจ้าแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย แล้วทำไมเขาจึงเป็นนักเขียนที่ตลกล่ะ

เพราะสรจักรหยอกล้อกับความย้อนแย้งในจิตใจและสังคมมนุษย์ ตัวละครในงานของสรจักรมักคิดว่าตัวเองฉลาดนักหนา เพียงเพื่อจะค้นพบว่าตนเองพลาดเพราะเรื่องโง่ๆ ในไม่กี่บรรทัดถัดมา บ้างก็กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยปรารถนาดีตามประสาพลเมืองดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับตรงข้ามเพราะสังคมที่บิดเบี้ยว นำไปสู่จุดจบแสนสลดของตัวละคร (แต่มักจะสนุกสะใจในมุมของนักอ่าน)

อาจจะพูดได้ว่า สำหรับสรจักร ชีวิตมนุษย์คือเรื่องตลกย้อนแย้งที่ระทึกขวัญ เขาสะท้อนแนวคิดนี้ในผลงานหลายเล่ม ตั้งแต่ชุดสามศพ (ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และศพท้ายรถ) ชุดสามผี (ผีหัวเราะ, ผีหัวขาด และผีหลอก) จนถึงชุด

สองวิญญาณ (วิญญาณกรรม และคนสองวิญญาณ)

สรจักรจึงเป็นนักเขียนที่ตลก เขามองเห็นความย้อนแย้ง
ไร้แก่นสารของชีวิต หยิบมาลั่นจนเป็นพล็อตที่เจ็บคม และ
เคลือบด้วยจังหวะการเล่าเรื่องสุดระทึก เป็นเรื่องผีหรือสยองขวัญ
ที่กำเนิดจากอารมณ์ขันในพฤติกรรมมนุษย์

และความย้อนแย้งที่สนุกที่สุดในงานของสรจักรก็คือ
มันเป็นเรื่องสนุกแต่ก็อ่านอย่างจริงจังได้ มันเป็นเรื่องจริงจัง
แต่ก็อ่านอย่างสนุกได้ นี่อาจจะเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้สรจักร
ได้ใจนักอ่านทุกประเภทจนถึงปัจจุบัน

prism
ปริซึม

สารบัญ

ลัทธิชาตญาณชีวิต	1
อาถรรพ์บ้าน	13
ตัวโบสุดท้าย	25
การตัดสินใจครั้งสำคัญ	35
อวิชา	46
ตาม้า...ตาเรือ	57
ชดใช้	66
อ่อนหัด	76
ผีหัวขาด	85
เส้นแบ่งชนชั้น	98
ชะตาชีวิต	110
ตลอดไป	124
เพื่อนกัน	134
ผวา	146
เพราะแม่รักลูก	158
การผจญภัยของยายแป้น	168
ช่องทางทำมาหากิน	181
เสือไม่สิ้นลาย	193
ไม่เหลียวหลัง	205
ฆ่าลูก	216

สันดานฉันทวิญญู

มัน คือสิ่งชั่วร้ายที่พระเจ้าสาปแช่งให้เดินด้วยยก!

นัยน์ตาสีดำสนิทเหมือนนิลสองเม็ดแลดูลึกกลับสุดหยั่ง
บนหัวรูปสามเหลี่ยมน่ารังเกียจ คัตรูไม่อาจรู้ว่ามันตื่นหรือ
หลับใหลเพราะมันไม่เคยหลับตา ซาตานสร้างมันขึ้นอย่างฉ้อฉล
โดยไม่ให้เปลือกตาติดตัวมา รู่ม่านตาของมันจึงทำงานหนัก
ในการหดและขยายตามปริมาณแสงตกกระทบ

มันจึงชอบที่มีด...

และขณะนี้มันกำลังหลับ

ในโพรงขนาดยักษ์ที่อับชื้นและมีดมืดแต่ปลอดภัย น้ำฝน
ที่ชะดินกลายเป็นน้ำโคลนไหลลงมาโดนผิวมันไม่ทำให้มันเปลี่ยน
อิริยาบถ แม้มันจะเริ่มยุบตัวลงไปเปิดโพรงให้กว้างขึ้น ฟันและ
และเย็บขึ้น มันก็ยังคงขดตัวนิ่งตามลักษณะนิสัยประจำตัว
และจะตื่นอีกครั้งก็ต่อเมื่ออาหารในกระเพาะถูกย่อยหมดแล้ว
น้ำย่อยพิเศษของมันย่อยได้แม้แต่กระดูก ขน และเขา มัน
กลืนเหยื่อได้ทุกขนาดเพราะนรกสร้างให้ขากรรไกรล่างและบน
ไม่ยึดติดกัน

สายฟ้าแลบแปลบปลาบเป็นครั้งๆ ล่องสะท้อนผิวมันดำ
เป็นมันน่าขนลุก

มันคือปีศาจที่ยังมีชีวิต

ดวงตากกลมใสเหมือนพลอยสุก เกิดจากนัยน์ตาที่ขาดเมดสี ทำให้สีแดงของเส้นเลือดฝอยถูกสะท้อนจากจอรับภาพหลังเลนส์ตา ขนขาวสะอาดฟูน่ารัก ใครเห็นก็อยากจับขึ้นมาอุ้มพึดแรงๆ เหมือนตุ๊กตา มันไม่มีกำลังจะต่อสู้กับใคร จึงตกเป็นเหยื่อของสัตว์นักล่าที่มีเขี้ยวเล็บเสมอ เพียงแค่คุณยกหูยาวของมันขึ้นและสับดสองสามทีเท่านั้น มันก็อาจตกใจตายได้

แต่แรกเลียง ผู้เป็นเจ้าของทำกรงล้อมตาข่ายกว้างปล่อยให้มันวิ่งโดยอิสระบนพื้นดินหลังบ้าน เขาจะเอาผักบุ้งหยาขุ่น หรือผักกะหล่ำที่ล้างสะอาดมากองไว้ให้ทุกเย็นหลังกลับจากทำงาน มันจึงเติบโตแข็งแรงรวดเร็ว

และหนึ่งเดือนหลังจากที่ตัวผู้ถูกนำมาปล่อยไว้ในกรงสองสามวัน มันก็ให้กำเนิดลูกน้อย 6 ตัว เจ้าของเดินมาดูมันแล้วพูดว่า “หว่า...ตัวแดงกระต๊าดเดียว ยังกับลูกหนู ไม่เห็นสวยเหมือนแม่เลย”

ผิวหนังชั้นอีพิเธลิยมของเขายังบอบบางและไม่ดูดซึมแสงสีแดงเหมือนคนมีอายุ จึงทำให้แขนกลมป้อมแลดูใสเป็นสีชมพูน่าหอมลักฟอด เวลาผีแยกไปใครมา เขาชอบที่จะส่งเสียงอ้อแอ้ทักทายและคลานตัวมเตี้ยมเข้าไปหา ครั้นเมื่อถึงช่วงโซฟาโดยปราศจากการช่วยเหลือ เขาจะพยายามยกตัวขึ้นเกาะพนักแขนท่อนกลางสายตาเอาใจช่วย รางวัลที่ได้รับคือเสียงหัวเราะก๊ากก ร่างถูกยกขึ้นจับฟอดใหญ่ หรือโซคร้ายก็โดนหนดแข็งเหมือนเหล็กที่มเข็มจมนสะดุ้ง

พ่อของเขามักกลับถึงบ้านหลังอาทิตย์ตกดิน พ่อจอดรถเสร็จเดินเข้ามาอุ้มเขาขึ้นจากพื้น หอมพอดใหญ่ พุดอะไรตลกๆ หัวเราะคนเดียว วางเขาลงดังเดิม แล้วเดินไปดูกระต่ายหลังบ้าน จนหญิงสาวที่กำลังทำครัวบ่นบ่อยๆ ว่าสนใจแต่ลูกกับกระต่าย เธอคิดเช่นนั้นจริงๆ แต่เขาไม่เคยมีปฏิกิริยาตอบรับ

คืนนี้ก็เช่นกัน ขณะฝนตกพริ้ว เขาตรงไปที่กรงกระต่ายหลังบ้าน และพูดว่า

“โอ้...เจ้ากระต่ายน้อย ดูลิ กรงเปียกชื้นหมด เต็มลูกๆ ก็เป็นหวัดหรอก”

เขาเดินกลับเข้ามาในบ้าน รื้อของใต้บันไดซึ่งเป็นส่วนที่รกที่สุดของบ้าน เสียงภรรยาตะโกนถามว่าทำอะไร

“ฝนตก ไม่เห็นเหรอ ต้องทำหลังคาคลุมให้ใหญ่กว่านี้ เต็มลูกมันจะป่วยตาย”

เขาชนไม้ ผ้าใบ ตะปู และก้อนออกไป ฝนเริ่มลงเม็ดปรอย เสียงตอกปั้งๆ ไม้ที่เขาทิ้งร้องโอย วิ่งกลับเข้าบ้าน สะบัดมือเหมือนจับโดนถ่านแดงๆ

“คุณดูลิ เล็บเขี้ยวเลย”

เธอมองแล้วถอนใจ อยากให้สามีทำอะไรที่มีประโยชน์กว่านั้น เช่น ช่วยป้อนข้าวลูก ล้างจาน หรือน่าจะจัดเก็บเครื่องมือช่างและวัสดุใต้บันไดให้เป็นระเบียบ

แต่การที่ไม่ได้ทำหน้าที่หาเงินเลี้ยงครอบครัว ทำให้สิทธิในการออกเสียงเหลือไม่มากนัก

เขาเดินกลับไปใต้บันไดอีกครั้ง รื้อหากรงเก่าๆ เดินหัวกลับออกไป จับแม่กระต่ายและลูกใส่กรงนำมาวางไว้ที่ห้องครัว

นั่งยองๆ ดูแม่กระต่ายป้อนนมลูก ส่วนลูกตัวเองคลานตัวมเตี้ยมตามพื้น

“คุณ...” เธอเรียกเบาๆ หันมองดูชายที่หัวคะมา “คุณจะมาเฝ้าฉันมาไว้ในบ้านหรือ”

“ใช้สิ” เขาไม่มองหน้าเธอ ตอบเสียงดังแบบไม่สบอารมณ์ “ข้างนอกฝนตก ไม่เห็นหรือ ไว้เสาร์อาทิตย์ผมทำหลังคาให้กับใหม่ให้ดีกว่าค่อยเอาฉันออกไป”

“แต่...”

“แหม...คุณก็อยู่บ้านทั้งวัน กลัวครวสกรปรกติทำ ภาระเพิ่มนิดหน่อยคงไม่หนักหนานักหรอก”

“ฉันห่วงลูกนะ เขาว่าชนสัตว์ทำให้เด็กเป็นทิด” เธอวิตกตามแบบคนที่เรียนมาน้อย

“เฮ้ย!...เขาว่า...เขาว่าทั้งนั้น ถ้าชนกระต่ายทำให้เป็นทิดได้ ลูกกระต่ายก็เป็นทิดตายหมดแล้วแหละ คุณต้องคิดเสียบ้างเวลาได้ยินใครเขาว่า”

ชนของมันมีสองชั้น ชั้นนอกเป็นขนยาว เส้นใหญ่และแข็งทำหน้าที่ปกป้องชนชั้นในซึ่งอ่อนนุ่มดั่งสำลี ช่วยป้องกันการกระแทกและรักษาอุณหภูมิของร่างกายให้อยู่ในระดับพอเหมาะ

แต่ลูกของมันยังไม่มีขน ตัวแดงและไม่ลืมตา ต้องใช้เวลาอีกราวสามอาทิตย์จึงจะช่วยตัวเองได้ ผิดกับพี่น้องของมันในธรรมชาติที่สามารถช่วยตัวเองได้ตั้งแต่แรกเกิด มันต้องใช้ปากทั้งชนที่หน้าท้องตัวเอง ปูเป็นเบาะนุ่มในรัง เพื่อให้ลูก

ไต้บนอนอย่างอบอุ่น

สัญชาตญาณความเป็นแม่มีทั้งในคนและสัตว์ แต่สัตว์
อาจมีมากกว่า

ลมฝนพัดพริ้ว หอบไอน้ำชื้นเข้าถึงในโพรงใต้บ้านที่เกิดจากดินยุบตัว
สายฟ้าฟาดเปรี้ยง ไกล่จนแผ่นดินสะเทือน แสงสีขาวสาดแวบ
เข้าไปในโพรง และอาจเป็นเพราะเสียงฟ้าฟาดนี่เองที่ทำให้มัน
ขยับตัวซ้าๆ เกล็ดละเอียดสีน้ำตาลเข้มเกือบดำสะท้อนแสง
เป็นมัน ดูคล้ายผิวเปียกอยู่ตลอดเวลา มันผงกหัวขึ้นมอง
นิดหนึ่งก่อนจะมุดหัวเข้าไปในซอกของลำตัว แล้วกลืนเนื้อ
อันแข็งแรงแรงจึงค่อยๆ ดึงส่วนอื่นๆ เคลื่อนตามโดยไม่มีใคร
บอกได้ว่ามันทำเพื่ออะไร หลังจากจืดทำอยู่พักหนึ่ง ศีรษะ
รูปสามเหลี่ยมมนที่มีพลอยดำประดับสองเม็ดก็กลับม้วน
ขึ้นมาอยู่บนสุดอีกครั้ง ลิ้นสองแฉกแลบเข้าออกตลอดเวลา
โดยไม่ต้องเปิดปากเพราะชาตางจะช่องเล็กไว้ให้แล้ว มัน
ยกหัวขึ้นเล็กน้อย สายไปมาในอากาศเพื่อสัมผัสกลิ่นบางอย่าง
ด้วยลิ้น

ใช่แล้ว! กลิ่นความชื้นและกลิ่นการระเหยจากผิวหนังนุ่ม
เป็นสิริมพพเหนือหัวมัน ก้นกลางด้วยพื้นซีเมนต์หนา

กลิ่นนี้เอง! ที่ปลุกมันจากการหลับใหลอีกวาระหนึ่ง

สัญชาตญาณสอนให้มันรู้จักรอคอยและระวังตัว มนุษย์
คือสิ่งที่มันกลัว ไม่อยากเผชิญหน้า เพราะมนุษย์คือสัตว์ที่
อันตรายที่สุดสำหรับมัน แต่กลิ่นเนื้ออ่อนเย้ายวนน่าย่อยใน
กระเพาะให้เพิ่มปริมาณขึ้น

ในความสงบนิ่ง มั่นกระลับกระสาวย

จวบจนตึกสงัด ผีเท้าและสรรพเสียงจากเบื้องบนเงียบลง มั่นจึงเลื้อยเตียงช้าและระแวดระวังไปยังปากโพรง เงยหน้า สัมผัสอากาศด้วยลิ้นสองแฉกนิ่งอยู่พักหนึ่ง จึงเคลื่อนร่างต่ำ เป็นมันขนาดยาวกว่าวาออกมา เกล็ดตรงท้องทำหน้าที่ค้ำยัน ให้ตัวเคลื่อนไปข้างหน้าเป็นจังหวะเหมือนเกลียวคลื่น ลัดเลาะ ผ่นบ้านไปยังประตูด้านหลังซึ่งมีช่องด้านล่างขนาดนิ้วแบนๆ พอลอดได้ มันสอดหัวเข้าไปมองเหตุการณ์ภายใน เกล็ดท้อง ทำหน้าที่รับเสียงและความสั่นสะเทือนแทนหู

มันได้ยินเสียงเคาะพื้นบ่อยๆ

มันกำลังเคี้ยวซี่ของตัวเอง ซี่ที่ชุ่มด้วยเมือกขึ้นจากตอนค้ำซึ่งถูก แบคทีเรียกินและสังเคราะห์วิตามินที่จำเป็นต่อร่างกาย หากมัน ไม่ทำเช่นนั้น มันจะตายในไม่กี่สัปดาห์ หูยาวมิกล้ามเนื้อควบคุม ให้รับเสียงได้ดีเป็นพิเศษ

ทันใดนั้น มันพลันยกหูตั้งอย่างระแวง เงยหน้า ยกตัว ในท่ายืนสองขา

เสียงบ่อยๆเกิดจากการที่แม่กระต่ายตบหางสั้นๆ เป็น จังหวะเพื่อบอกลูกน้อยของมันว่า อันตรายกำลังคืบคลานเข้ามา ในระยะห่างไม่เกินวา เปลือกตาทั้งสามคือบน ล่าง และมุมล่าง หัวตา เปิดออกเต็มที่เพื่อให้ตากลมไปมองได้รอบด้าน แล้วมัน ก็แลเห็นลิ้นสองแฉกตัวดเข้ามารับกลิ่นผ่านร่องเล็กๆใต้ประตู

สัญญาชตาญาณการเอาชีวิตรอดบอกให้มันกระโดดชนกรง ดังโครมคราม ถาดน้ำและอาหารคว่ำระเนระนาด

“เสียงอะไรคะคุณ” เธอเขย่าสามี ได้ยินเสียงขณะตื่นมาดูลูกน้อย
พอดี

“หืม...”

“เสียงอะไรโครมครามในครัว” เธอกระซิบเบาๆ วิตกว่า
ขโมยเข้าบ้าน

ชายหนุ่มยันตัวลุกขึ้น รู้ทันทีว่ากระต่ายในกรงกำลังดิ้น
ตกใจ บางทีอาจมีแมวมาเยี่ยมๆ มองๆ

“เดี๋ยวลงไปดูเอง”

เขาตั้งใจเปิดประตูและเดินลงบันไดๆ เพื่อบอกอะไรก็ตาม
ที่อยู่ข้างล่างว่า เจ้าของบ้านกำลังลงมาแล้ว

เสียงฝีเท้าบอกมันว่าอันตรายกำลังมาเยือนชีวิต มันเลื้อยปราด
หนีไปทันที แต่ด้วยความฉลาดของสัตว์นักล่า มันมิได้หันหัว
เข้าโพรง แต่กลับเลื้อยเข้าไปซ่อนตัวในกอเข็ม สีเขียวเข้มของ
ใบเข็มกลมกลืนกับสีดำมะเืองมแทบมองไม่เห็นรูปดอกจันที่คอ
นัยน์ตาจับจ้องแสงไฟในครัวอย่างไม่ลดละ ซาตานสอนให้มัน
รู้จักอดทนและรอคอย

เสียงฝีเท้ายังดังจากข้างบนบอกให้รู้ว่า มันปลอดภัยอีกครั้งหนึ่ง
มันหยุดดิ้น เกาะทางเป็นจังหวะเบาๆ

“ดูซินางตัวยุ่ง อาหารหกหมด ดินอะไรไม่เข้าท่า” อาหาร
กระต่ายชนิดเม็ดหกปนกับขี้กระต่ายแต่เขาคြ်เก็บ พรุ้งนี้
เธอทนรำคาญไม่ไหวก็ทำความสะอาดเอง

เขากลับขึ้นนอน

ห้องฟ้าเป็นสี่เทา แสงอาทิตย์ถูกบดบังด้วยเมฆฝน ไฟในบ้านสว่างที่ลอดวงจากข้างบนไหลลงมาข้างล่าง ประตูครัวเปิดออก หญิงสาวในชุดนอนลงมาเตรียมอาหารเข้าให้สามีและลูก จากกอกเข็มสามารถมองเห็นกรงกระต่ายและเหตุการณ์ในห้องครัวชัดเจน แต่มันไม่เคยผลิผลลาม ขดตัวพันกันไ่ม่หนึ่งเหมือนตะขอเหล็กกล้า

หญิงสาวชะโงกดูกระต่ายในกรง เธอทำหน้าที่พะอืดพะอมรีบยกกรงย้ายที่ แล้วเอาไม้กวาดกวาดขึ้นกระต่ายกับเศษอาหารที่หล่นไปทิ้ง แต่ไม่กล้าย้ายกรงไปไว้นอกบ้าน

พักใหญ่ สามีของเธอก็ลงมาจากข้างบนในชุดทำงานเรียบร้อย เขาคุกเข่าดูลูกกระต่ายด้วยความเอ็นดู สิ่งเดียวที่พักใหญ่จึงเดินไปนั่งรอกาแพที่โต๊ะอาหาร

มันเกาะนิ่งไม่ไหวติง ตาดำจ้องนิ่งเหมือนผู้หยั่งรู้ ลำตัวขนาดเท่าข้อมือดูแห้งและเย็น แม้ไม่มีหู แต่เกล็ดตรงท้องก็ทำหน้าที่รับเสียงได้อย่างวิเศษ มันจึงรู้ว่ายังไม่ถึงเวลา

มันรอคอยจนได้ยินเสียงคนเดิน เสียงเด็กร้อง เสียงรถยนต์แล่นออกจากบ้าน เสียงเครื่องซักผ้าและอีกสารพัดเสียงค่อยๆ สงบลง และเงียบลงโดยสิ้นเชิงเมื่อตอนบ่ายแก่ๆ

และเมื่อนั้นเองที่มันค่อยยกหัวสามเหลี่ยมขึ้นอีกครั้ง นัยน์ตาดำขลับสะท้อนความโลดกระหายหิว มันโรยตัวสู่พื้นราวแพรลื่นพันไม้

อย่างเชื่องช้าและรอบคอบ มันค่อยๆ ลัดเลาะไปยังประตูที่เปิดอ้า เขยื้อตัวแดงๆ กำลังดูดนมแม่อย่างหิวกระหาย

มันได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง ดังซ่า...ซ่า...เหมือนเม็ดทราย
ร่วง มันผุดลุกนั่งด้วยสัญชาตญาณ เจ้ารู้อยู่พุ่งปราดเข้าหา
ด้วยความเร็วเหลือเชื่อ เพียงแค่ตากะพริบในระยะหนึ่งวา
หัวสามเหลี่ยมสีดำก็ฉกเข้าไปในกรง ปากอ้าเห็นเขี้ยวขาวคม
คู่น

แม่กระต่ายกระโจนผิง หลังกระแทกเพดานเกิดเสียง
ดังกราว กรงกระเด็นและพลิก หัวงูติดอยู่ในซี่กรง ทำให้
มันเสียจังหวะและตัวถูกกรงพาลิกตามไปด้วย

เสียงดังโครมครามปลุกหญิงสาวผวาตื่นและวิ่งมาด้วยความ
ความตกใจ สัญชาตญาณทำให้เธอคว้าซากหินใกล้มือขว้าง
สุดแรงแล้วกระตืบเท้าร้องกรี๊ดๆโดยไม่สนใจว่าเจ้ารู้อยู่หายไป
ทางไหน

เมื่อตั้งสติได้ เธอรีบวิ่งไปอุ้มลูกไว้กับอก หนูน้อยร้องไห้จ้า
เพราะตกใจ

เธอยังไม่หายสั่นขณะโทรศัพท์ถึงสามี

“ตัวมันใหญ่มากอะ สีดำ ยาวเกือบวา”

“รูอะไร คุณขวางโดนมัย”

“ไม่รู้สิ...คือ ฉันหลับตา มันเกลียดมัน”

“กระต่ายเป็นอะไรมัย”

เธอสะอึก เขาไม่ถามเรื่องลูก

“ยังไม่ได้ดูเลยอะ”

“คุณไปดูทุกอย่างให้ชัดเจนก่อนดีกว่า ผมจะช่วยยังไง
ถ้าคุณไม่รู้อะไรเลย”

“คุณจะไม่กลับมาบ้านตอนนี้หรออะ” เธอใจหาย ความ

ตระหนกเลือนไปแล้ว เหลือเพียงขยะเขยง

“ผมติดประชุม มันอาจเป็นแก๊งกินปลาไม่มีพิษ อย่าเพิ่งตื่นตูมเกินเหตุ ถ้ามีอะไรผิดปกติค่อยโทรมาใหม่ดีกว่านะ”

เธอวางสายเงื่องหงอย ไม่ว่าไฟดับ น้ำรั่ว เสียงผิดปกติ คำตอบจากสามีมักเป็นเช่นเดิม

เธอกระเดียดลูกไว้ที่เอว ลองเอาไม้กวาดแห่ตามร่องรูทุกแห่งที่สงสัย และเมื่อเวลาผ่านไป เธอก็เริ่มชินกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คิดเหมือนที่สามีอธิบายด้วยเสียงแถมรำคาญเมื่อครู่บ้านไหน ๆ ก็เคยมีงูเลื้อยเข้าทั้งนั้นแหละ

กระต่ายในกรงเคี้ยวผักเอร็ดอร่อย นกนางเขนบ้านต้นหาดักแต่นบนสนนามหญ้า เธอต้องเตรียมอาหารเย็น ลูกชายร้องจะลงจากเอว เพื่อความปลอดภัยเธอจึงเอาของเล่นวางกองในห้องนั่งเล่น ปล่อยลูกไว้ therein

เมื่อรู้ว่าปลอดภัยแล้ว มันเลียลูกน้อยทั้งหกเป็นการปลอบขวัญและให้ลูกดูดนมอีกรอบ

ครั้งแรกเพียงรู้สึกซา แต่บัดนี้เริ่มปวดรุนแรงเหมือนมีหินหนักทับตัวไว้ สากหินโดนไม่เต็มที แต่ก็ทำให้กระดูกสันหลังหักและกล้ามเนื้อบางส่วนฉีก

มันเคลื่อนที่ได้ช้าลงเพราะอาการบาดเจ็บ รู้สึกไม่มั่นคง คำโบราณที่ว่างูหลังหักจะอาฆาตผิดสัตว์อื่นนั้นไม่เป็นความจริง มันเจ็บ หิว หงุดหงิด และกลายเป็นโกรธ ไม่ต่างจากสัตว์เจ็บทั้งหลาย

มันจึงซ่อนตัวเงียบอยู่ในกองเครื่องใช้ใต้บันไดด้วยอารมณ์
ที่พร้อมจะระเบิดหากถูกกระตุ้น

ลูกบอลยางสีสดใสหลุดจากมือกลมป้อม กระเด็นชนผนัง แล้ว
กลิ้งช้าๆ เข้าไปได้บันได เด็กน้อยเบะหน้าร้องไห้ อยากให้แม่
ช่วยหยิบลูกบอล

มันยกหัวขึ้นตั้งชันด้วยความโกรธ ลั่นตัวรวดเร็วเพื่อ
รับกลิ่น เมื่อจำแนกได้ว่าสิ่งที่กลิ้งเข้ามาไม่มีชีวิตและไม่เป็น
อันตราย จึงค่อยฟูพ่น้ำลงกับพื้นดังเดิม

เธอหันไปดูลูกชาย เล่นอย่างอื่นไปก่อนสิลูก เดี่ยวแม่
เก็บให้ ไม่อยากหยุดมือที่สับหม้ออยู่

มันยกหูยาวตั้งชัน หยุดเคี้ยวผักนึ่ง ได้ยินเสียงชู่ฟอ
เบาๆ จากมุมมืดใต้บันไดที่มีสิ่งของกองสุมแน่น

เด็กน้อยคลานตัวมเตี้ยมเข้าไปหาบันไดหมายจับลูกบอล
แขนกลมอ้วนป้อมและผิวหนังสีชมพูของเขาดูคล้ายลูกกระต่าย
เพิ่งเกิด

มันยกหัวขึ้นตรงอีกครั้งด้วยความโกรธ เอนลำตัวไป
ข้างหลังช้าๆ กระดูกล้วนคอแผ่กว้างออก ลายดอกจันที่หลังคอ
ปรากฏชัดเจน ปากอ้าเห็นเขี้ยวขาวที่มีรูกลวงพร้อมจะฉีดพิษร้าย
ซึ่งอัดแน่นอยู่ตรงโคนเขี้ยว

ใบหูกว้างและยาวรับเสียงดีพิเศษ แม่กระต่ายได้ยิน
เสียงฟ่อๆ จากใต้บันได มันรู้ทันทีว่าอันตรายยังอยู่ไม่ไกลตัว
จึงกระโดดผองเต็มแรง หัวชนหลังคาเกิดเสียงดังโครม

เสียงโครมทำให้นึกเฉลียวใจ เธอรีบเหลียวมองดูลูกด้วย

ความตระหนก

รู้แล้วว่างูอยู่ที่ไหน

เด็กน้อยสะดุ้งเฮือก ตาเหลือกลาน

เธอหวีดร้องยาว หัวใจสลาย...

พิษงูเป็นสารประกอบจำพวกโปรตีนและเกลืออนินทรีย์ ละลาย
อยู่ในน้ำเมือกเหลวสีเหลืองอ่อน น้ำพิษมีความรุนแรงมาก

เมื่องูฝังเขี้ยวลงบนร่างเหยื่อ กล้ามเนื้อรอบต่อมพิษ
จะบีบตัวพร้อมกัน แค้นน้ำพิษให้ไหลผ่านเขี้ยวที่เป็นท่อกลวง
เหมือนเข็มฉีดยา

มันสามารถควบคุมปริมาณพิษต่อครั้งได้ จึงมีโอกาส
กัดเหยื่อและปล่อยพิษได้...

มากกว่าหนึ่งครั้ง!

อาการบ้าน

คุณ เคยรู้สึกเหมือนฉันไหมว่า บ้านส่วนใหญ่มีอะไรบางอย่าง ซุกซ่อนอยู่

บางอย่างที่เราสามารถสัมผัสได้ด้วยชุมชนบนผิวหนัง ต่อมาไฟเนี้ยลได้หน้าผาก และสัมผัสที่หกในตัว

เพราะคุณได้แค่สัมผัส แต่ไม่สามารถพิสูจน์ให้ใครเห็น อาจมีคนแย้งแย้ง ถากถางเหมือนว่าคุณบ้า ประสา

หลายครั้งเมื่อฉันเดินเข้าไปในบ้านที่ไม่คุ้นเคย ฉันคิด ฉันรู้ และสัมผัสได้ถึงอารมณ์ที่แผ่ซ่านออกมาจากตัวบ้าน เช่นเดียวกับออร่าที่แผ่ออกมาจากร่างกายมนุษย์

คุณคงเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับออร่าที่หลายคนอ้างว่า พระอริยะ พรหม เทพ มนุษย์ และสัตว์ทั้งหลายล้วนมีรังสี เปล่งประกายออกมาจากตัว แม้พระพุทธองค์เองก็มีฉัพพรรณรังสีแผ่เป็นระเบียบงดงาม

ไม่รู้สินะ ฉันคิดว่าตัวเองมีประสาทไวต่อสิ่งเร้นลับมา แต่ไหนแต่ไร เช่นเดียวกับแมวที่ได้กลิ่นหนู แม่มันจะซ่อนตัว อยู่ในรูลึกหลายเมตรใต้ดินก็ตาม

สมัยที่ยังกระฉับกระเฉงแข็งแรงดีอยู่ ฉันชอบไปตามวังเก่าหรือบ้านโบราณที่เปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้าชม ขณะที่ไกด์บรรยายประวัติความเป็นมาของมันและของผู้เป็นเจ้าของ

ฉันจะแอบไปยืนเงิบ ๆ ในมุมมืดข้างบันได เพื่อสัมผัสเสียง
เอี้ยดอาดของพื้นกระดาน สูดกลิ่นเสื้อผ้าอับเหงื่อที่แทรกอยู่ใน
เนื้อไม้ รับรู้กระแสลมอุ่นที่โชยผ่าน เหมือนใครสักคนกำลัง
เดินเฉียดร่างเราไป

มุมแสงตกกระทบจากช่องลมเบื้องสูง กลิ่นอายแห่งอดีต
ร่องรอยคราบโคลนบนผนัง สีสนัที่เกรี้ยวกราดหรือซึมเซาของบ้าน
แต่ละหลัง สร้างบุคลิกที่แตกต่างกัน

มันมีชีวิตและลมหายใจ

คุณเคยไหมล่ะ ติดอยู่ในห้องน้ำเป็นชั่วโมงเพราะล็อก
ประตูไม่ทำงาน แต่แล้วอยู่ๆ มันก็ใจดี ปล่อยคุณออกมา

มันรู้จักโกรธและเล่นหัว!

ครั้งหนึ่งที่ฉันมีโอกาสเยี่ยมชมบ้านไม้ทรงไทยเก่าแก่
หลังหนึ่งที่จำลองมาไว้ในเมืองโบราณ ฉันรู้สึกชอบมันจับใจ
ตั้งแต่แรกเห็น

แสงสีทองยามเย็นส่องให้ตัวบ้านแลดูอบอุ่น เคียงขนاب
ด้วยพุทราสองต้น ครึ่งหนึ่งของหลังคากระเบื้องเกล็ดปลาถูก
คลุมไว้ด้วยร่มเงาของก้ามปูต้นใหญ่

แต่พอเข้าไปใกล้ พ่งพิจารณาเนื้อไม้ที่ทาน้ำยาสีดำซิด
กลบคราบสีน้ำตาลคล้ำเงาจาง ฉันเริ่มได้กลิ่นเลือด ได้ยิน
เสียงลูกปืนแหวกอากาศ เสียงคนร้องครวญครางดังจากตั่งไม้
สีชาด อากาศโดยรอบสั่นกระเพื่อมตลอดเวลาด้วยไอร้อนและ
เย็น รวความดีและความเลวกำลังทำหั่นกันภายในบ้านหลังนั้น

ฉันรู้สึกอึดอัด เหงื่อแตกกะทันหัน เกือบเพลอร้อง
ออกมา รีบหันหลังกลับ จำอ้วมานั่งรอลูกทัวร์คนอื่น ๆ ใน

รถตู้ปรับอากาศ ขณะที่พวกเขาเฮฮาถ่ายรูปโดยไม่อึ้งขงชอบกับ “อะไร” ที่ซ่อนอยู่ภายใน ฉันเคยได้ยินว่าบางครั้งมีคนถ่ายรูปติด “อะไร” ไปด้วย

บ้านอาจต้อนรับหรือไม่ต้อนรับผู้ไปเยือน หากคุณหัดใส่ใจสังเกต

ในบ้านของคุณละ บรรยายกาศยามค่ำคืนภายในห้องนอนเป็นอย่างไร ลองสูดหายใจเข้าๆ สล

ค่อยๆ สูดแล้วผ่อนลมหายใจออกมาอย่างพิจารณา

คุณได้กลิ่นมันไหม คุณรับรู้การคงอยู่ของมันไหม อะไรบางอย่างบนเพดาน ใต้ดิน ในเนื้อปูน...อะไรบางอย่างที่อาจปรากฏกายตอนตึกๆ หลังจากคุณหลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน

ถึงบรรทัดนี้ คุณอาจจะนึกสงสัยว่า แล้วบ้านของฉันละ ฉันรู้สึกอย่างไรกับบ้านของตัวเอง บ้านของฉันมีรังสีอบอุ่นแผ่ออกมา หรือเป็นรังสีอำมหิต ฉันสัมผัสอารมณ์ของบ้านตัวเองได้มากน้อยเพียงไร

ฉันจะเล่าให้คุณฟัง...

ฉันและสามีเจอบ้านหลังนี้เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2498 ฉันจำได้แม่นด้วยเหตุว่า มันเป็นวันที่ฉันเลือกเรือนหอได้สำเร็จ หลังจากตระเวนเสาะหาครั้งแล้วครั้งเล่าจนต้องเลื่อนกำหนดวันแต่งงาน ทำให้ว่าที่สามีของฉันตอนนั้นหงุดหงิดน่าดู เขาไม่เข้าใจว่าทำไมฉันจึงเรื่องมาก เช่นเดียวกับที่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคนส่วนใหญ่จึงไม่สามารถสัมผัสรังสีชั่วร้ายที่แผ่ออกมาจากบ้านที่พวกเขาอยู่อาศัย

ว่าตามจริงแล้วฉันเป็นคนเรียบง่าย ไม่ค่อยเรียกร้อง

หรือมีเงื่อนไขอะไรมากรึเปล่า เว้นแต่เรื่องที่อยู่อาศัย อาจเป็นเพราะสัมผัสเร้นลับในตัวเองและความรู้สึกที่ว่าเราจะต้องอาศัย อยู่ร่วม และผูกพันกับมันตราบจนชีวิตจะหาไม่

บ้านใหม่ส่วนใหญ่มักมีลักษณะเฉื่อยชา ซึมซับความอ้างว้างไร้ชีวิตชีวาของพื้นดิน แต่มีบ้างที่บรรจุกความหยาดคายของช่างทาสีและช่างปูน กับเสียงครวญครางน่าอับอายของหญิงสาวที่แอบมุดตามช่างไฟเข้าไปประเริงกามหลังอาทิตย์ตกดิน

ขณะที่บ้านเก่าบางหลังเต็มไปด้วยความอบอุ่นและมิตรไมตรี

ครั้งแรกที่ฉันเห็นแต่ไกล ฉันก็รู้ทันทีว่ามันยินดีต้อนรับฉัน มันเป็นบ้านสองชั้นขนาดใหญ่ ก่ออิฐครึ่งปูนครึ่งไม้ตามความนิยมสมัยนั้น แต่ฝีมือการก่อสร้างไม่ธรรมดา ชั้นบนที่เป็นไม้ชั้นทาสีเทาอ่อนตกแต่งงดงาม มีcribระบายสวยจับใจ ลายฉลุหน้าจั่วทำเป็นรูปดวงจันทร์กำลังเปล่งรัศมี บันลมหูลูกวิจิตร บานเกล็ดเหนือหน้าต่างโค้งมนประดับกระจกฝ้าสีแดงและน้ำเงิน พื้นที่ขนาดสามร้อยวาช่วยอุ้มชูมันไว้ได้พอเหมาะพอเจาะ สนามหญ้าเขียวด้านหน้ามีดอกดาวกระจายปลูกเป็นแนวเลาะตามถนนดิน มันพร้อมใจกันค้อมตัวลงและโบกมือต้อนรับการมาเยือนของฉัน เนื้อปูนที่เคลือบสีฟ้าอ่อนได้แผ่กระจายความเย็นชานออกมาตลอดเวลาราวกับว่าส่วนล่างของผนังได้ฝังลึกลงไปจนถึงตาน้ำเบื้องล่าง มันได้ไม่ส่งเสียงทักทายเราทุกครั้งที่เราผ่านไป ห้องนอนผนังไม้กระชิบเบาๆ ข้างหูฉันว่า “ยินดีต้อนรับ”

ฉันตัดสินใจทันทีว่า นี่คือเรือนหอของฉัน เรา - หมายถึง
บ้านกับฉัน - เข้ากันได้ดี

ผู้ชายบอกว่าบ้านหลังนี้สร้างมาหลายสิบปีแล้ว เลียนแบบ
เรือนขนมปังขิงสมัยรัชกาลที่ห้า เจ้าของเดิมเป็นข้าราชการ
ชั้นผู้ใหญ่ บริวารในบ้านล้วนอยู่สุขสบาย

ฉันเชื่อเช่นนั้น เพราะสัมผัสได้แต่เสียงหัวเราะสนุกสนาน
เป็นอารมณ์หลัก

และก็เป็นจริง ตลอดสี่สิบปี อิทธิพลบ้านดี ทำให้ชีวิต
ครอบครัวสามารถประกอบมาได้โดยราบรื่น ลูกชายทั้งสองก็
เกิดที่บ้านหลังนี้ คนโตเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่
ส่วนคนรองย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับภรรยา

คุณอภิชาติสามีฉันเคยสอนในมหาวิทยาลัยมีชื่อ เขาเป็น
คนเรียบง่าย สม่่าเสมอ ไปและกลับตรงเวลา แต่เมื่อเหตุการณ์
เช่นนี้เกิดขึ้นต่อเนื่องจนเป็นกิจวัตรนิสัยของชีวิตสมรส มัน
ก็กลายเป็นเรื่องน่าเบื่อไร้รสชาติ ชีวิตผ่านไปเรื่อย ๆ ถึงสี่สิบปี
โดยไม่มีเรื่องตื่นเต้นเร้าใจเกินกว่าถยางแตกหรืองูเข้าบ้าน
ตัวฉันเองรับงานแปลเอกสารวิชาการเป็นชิ้น ถ้าไม่มีงานก็นั่งห่าง
มีบ้านเป็นเพื่อนคุย

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงรู้สึกผูกพันกับบ้านเพิ่มขึ้นตามเดือนปี
ที่ล่วงไป มันได้หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่ผูกพัน มัน
เข้ามาแทนที่สามีผู้เฉื่อยชาในชีวิตคู่ มันซึมซับจิตวิญญาณของฉัน
ทีละวัน ๆ เช่นเดียวกับหมวกที่คุณสวมไว้บนหัวนาน ๆ ไอ้เหงื่อ
และไอนี้แดดจับแน่นทั้งนอกและในจนชักไม่ออกอย่างนั้น

หลังคุณอภิชาติเกษียณ เขาต้องบินไปประชุมนานาชาติ

บ้าง หรือไปเยี่ยมลูกที่อเมริกาเป็นครั้งคราว ตัวฉันไม่เคยไปพร้อม และไม่อยากจะไปจากบ้านแม่แต่วันเดียว ฉันสุขใจและอบอุ่นเมื่ออยู่ในบ้าน แต่ตรงกันข้าม ว้าเหวและขาดความมั่นใจเมื่อต้องอยู่เคียงข้างสามีนอกบ้าน

ครั้งหนึ่งคุณอภิชาติกลับบ้านก่อนเวลา เห็นฉันกำลังโอบกอดเสาบ้านและคุยกับมัน เขาหัวเราะซ้ำ ฉันนึกโกรธและอาย เขาไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกของหญิงแก่ที่อยู่บ้านตลอดวันหรอก

บางทีฉันไม่อยากคิดถึงความจริงที่ว่า ฉันรักบ้านหลังนี้มากกว่ารักสามีหรือลูกเสียอีก!

ที่ผ่านมาสามีฉันไม่เคยสนใจ ไม่เคยแสดงความเอื้ออาทรต่อบ้านแม่แต่น้อย บางครั้งก็เอาตะปูตัวใหญ่ตอกบั้งๆ อย่างไม่ปราณีปราศรัย ฉันรู้ว่ามันเจ็บปวด มันไม่ชอบคุณอภิชาติ แต่มันไม่เคยรังเกียจเขาเพราะเห็นแก่หน้าฉัน

ผิดกับฉัน รายได้เล็กน้อยจากการแปลหนังสือถูกอดออมไว้เป็นค่าซ่อมบ้านโดยไม่ต้องรบกวนหรือขออนุญาตสามี ฉันแทนที่อิฐผุด้วยอิฐก้อนใหม่ที่แข็งแรงกว่า เปลี่ยนพื้นกระดานใหม่ ขูดสีเก่า ทาสีใหม่ รักษามันไว้ให้อยู่ในรูปทรงเดิมเหมือนวันแรกที่พบมัน ฉันสามารถซื้อผ้าผืนยาวราคาแพงเปลี่ยนให้มันได้ทุกปี ฉันรู้ว่ามันก็รักฉัน แต่ไม่แน่หรอกว่า มันอาจอิจฉาคุณอภิชาติอยู่ลึกๆ ก็ได้

ใจฉันนั้นนึกกลัวว่าสิ่งไม่ดีอาจเกิดขึ้นสักวัน

และแล้วในคืนหนึ่ง คืนที่ดูเป็นปกติทุกประการ คืนที่ฉันไม่รู้สึกรุนทุรนาถจากอาการปวดหัวรุนแรงเหมือนหลายเดือน

ที่ผ่านมา คินที่ห้องฟ้าดูจะกระฉ่างสดใสเป็นพิเศษแม้กำลังจะ
ย่างเข้าฤดูฝน คุณอภิชาติพลันหายไปจากบ้านอย่างไร้ร่องรอย
หลังจากเดินถือถ้วยน้ำชาร้อนๆ พร้อมยาหม้อเม็ดมาให้ฉันที่เตียง
ตามปกติ

“อ้าว...คุณกนิยาชะนะ” สายตาเขายังมีความห่วงใยเจือ
เหมือนที่เป็นมา

และเหมือนเช่นทุกครั้ง ฉันจะลอบสังเกตความเปลี่ยนแปลง
ของสามี ผมบางเห็นหนังหัว หน้าเป็นกระและย่น กระพุ้ง
ย้อยที่แก้ม ใต้ตา และใต้คาง ไหล่ลู่ หลังคู้ พูดซ้ำ เดินช้า
เขาดูว่าเหว่ซึมเซาหลังจากที่ฉันลืมนึก

“พักผ่อนให้มากนะ”

ไม่ว่าสังขารจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร สิ่งที่ยังอยู่คงเดิม
ในตัวเขาคือความมั่นคงที่บ่อยครั้งทำให้ฉันนึกกลาย

หลังจากรอจนฉันกนิยาเสร็จ เขาจึงค่อยเดินด้วย
ปลายเท้าออกไป โคมไฟที่เพดานหริ่แล้วดับลง พร้อมๆ กับ
ม่านตาฉัน

ปกติฉันจะหลับสนิทจนถึงสายวันรุ่งขึ้นเพราะฤทธิ์ยา
กล่อมประสาทที่หมอจัดให้ แต่คืนนี้ต่างไป ฉันรู้ตัวอีกครั้ง
ตอนตีกังสด พบว่าตนเองนอนอยู่คนเดียวบนเตียง เปลือย
อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

คุณอภิชาติอาจลुไปเข้าห้องน้ำหรือเผลอหลับหน้าที่วี
เขาทำเช่นนั้นบ่อยไป

อากาศค่อนข้างเย็นจนต้องดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมอก
ดวงจันทร์กลายเป็นสีเทาหมุกหมัว ลอยเด่นตรงมุมบนซ้ายของ

หน้าต่าง ฉันนอนฟังเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาอยู่ครู่หนึ่งก็เพลอหลับต่อ

เมื่อตื่นอีกครั้ง พบว่าเขายังคงไม่ขึ้นมานอน นึกเคืองว่า เขาชอบทำตัวเป็นภาระให้ต้องลงไปดูแล

แล้วฉันจึงพบด้วยความตระหนกว่าเขาหายไปจริง ๆ โซฟาหน้าทีวีว่างเปล่า ห้องน้ำว่างเปล่า ประตูหน้าบ้านหลังบ้าน ปิดจากข้างในเช่นปกติ ทางเกงและรองเท้าคู่โปรดก็อยู่ที่เดิม

ฉันกลับมาที่เตียงอันว่างเปล่า นิ่งนิ่ง รู้สึกไม่ค่อยดี มองผนังห้องเพดาน บางที...

“คุณอภิชาติ...” ฉันตะโกน

ไม่หรรษา เป็นไปไม่ได้

“เธอเห็นเขามั้ย” มันนิ่งเงียบจนน่ากลัว

สายตาลื่อนลอยออกไปภายนอก เมฆกำลังตั้งเค้าทะมึน บดบังดวงจันทร์กลม

“เธอเห็นเขามั้ย” ฉันกระซิบซ้ำอีกครั้ง บ้านยังแสดงที่ทำเหม็นเฉย

เมื่อฝนเริ่มหล่นโปรยปรายในความมืด สะท้อนแสงนีออน ริมถนนดูคล้ายเพชรร่วงจากฟ้า ส่งเสียงเปาะเปาะที่กระຈกช่อลม

ฉันห่อตัวในความมืด ฟ้าคำรามนาน ๆ ครั้ง ตามมาด้วย สายฟ้าฟาดเปรี้ยงในระยະไม่ห่างนัก บ้านทั้งหลังสงบนิ่งขณะที่ ฉันสะดุ้งสุดตัวทุกครั้งทีแสงสีฟ้าสว่างขึ้นมาวาบหนึ่ง มันได้สร้างภาพแปลก ๆ ขึ้นตรงหน้าเหมือนจินตนาการฟุ้งซ่าน

ในแต่ละเลี้ยววินาที ฉันกลับคล้ายคลึงคลาว่า จะเห็นร่าง ตะคุ่มของใครต่อใครหลายคนก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ในห้อง แต่เสียง

ที่เปล่งออกมาฟังดูห่างไกลราวกับอยู่คนละโลก

แต่เพียงแวบเดียวมันก็หายไป

ใครบางคนอยู่ในห้องนี้ ฉันขี้ตา ขนอ่อนที่แขนลุกชู

เป็นครั้งแรกที่ลมเย็นและชื้นโชยเข้ามา ทำให้ฉันหนาว
สะท้านอย่างประหลาด ก่อนหน้านี้อ้อมกอดแห่งบ้านที่ฉันรัก
เคยมีแต่กระแสลมอุ่น

ฉันนั่งตะลึง นึกหาเหตุผล บางทีอาจเป็นภาพหลอน
ยามวิกาล? แต่ก็ไม่น่าเป็นไปได้ ฉันเห็นคนแต่งกายคล้ายตำรวจ
ปรากฏร่างท่ามกลางแสงจากฟ้าผ่า ฉันพยายามเพ่งสายตาดู
ตามซอกมุมข้างตู้ บางทีอาจมีใครหรืออะไรบางอย่างหลบซ่อน
อยู่ในความมืด

“ใครอยู่ในนี้ ออกมานะ ไม่งั้นฉันจะแจ้งตำรวจ”

ฉันต้องการแสงสว่างภายในห้อง หลังทำใจครู่หนึ่ง ฉัน
จึงลุกขึ้นเดินตัวสั่นไปตรงผนัง หรือตากดสวิทช์ดังแก๊กแล้ว
ค่อยๆ ลืมตาดู จึงพบว่าไฟในห้องไม่ติด

ฉันดึงลิ้นชัก หยิบเทียนสำรองขึ้นมาจุด แต่อาจเป็น
เพราะลม เทียนจึงดับหลายครั้ง

“คุณอภิชาติ” ฉันตะโกนเรียกด้วยเสียงแหบเครือ “คุณ
หายไปไหน”

ไม่บ่อยครั้งนักที่ฉันจะเห็นค่าของเขามากกว่าสามที่จืดชืด
ผู้วนอยู่กับงานวิจัย ปฏิบัติดีต่อฉันเพียงเพื่อสร้างความชอบธรรม
ให้ตัวเองตามมาตรฐานที่สังคมกำหนด

ทันใดนั้น ฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวเดินขึ้นบันไดช้าๆ
ตรงมาที่ห้องนอน มีเสียงคลิกดังจากด้านหลัง ฉันหันไปมอง

ลูกบิดหมุนเอง ประตูเปิดอ้าซ่าๆ แล้วปิดคืนโดยไม่เห็น
เจ้าของมือ

ในแสงสว่างเลือนราง สายลมอุ่นได้พัดผ่านกายฉัน
เหมือนใครสักคนกำลังเดินมาหยุดในระยะห่างไม่ถึงวา แล้ว
เคลื่อนต่อไป ฉันถอยหลังกรูด กำมือแน่น ก้นกระเทกขอบโต๊ะ
ตุ้กตาดินเผาตกแตกดังพลั้ง

ฟ้าแลบแปลบเป็นทางยาวประหนึ่งงูร้ายฉกเหยื่อ ตามมา
ด้วยเสียงบิ๊มดังสนั่น

แสงสีฟ้าขาวสาดผ่านกระจกเหนือหน้าต่าง เพียงชั่วตา
กะพริบนั้นฉันเห็นร่างของคุณอภิชาติชิดอยู่กับผนัง กำลังหัน
มองมาที่ฉัน หน้าขาวซีด ตาเหลือกลาน ฉันตกใจจนร้องกรีด
ลื้มสลบไปทันที

ฉันพบว่าตื่นอีกครึ่งตอนเช้าวันใหม่ ฝนยังคงพรา ไม่มี
วี่แววว่าคุณอภิชาติจะกลับมา เขาหายไปพร้อมกับชีวิตสมรส
สี่สิบปีที่ผ่านมาเป็นเพียงจินตนาการของฉันแต่ผู้เดียว

ฉันย้ายลงมานั่งที่ห้องนั่งเล่น ไม่มีสมาธิทำงาน

บ้านที่แสนดีก็มีท่าทีเย็นชา มิได้ตอบสนองหรือปลอบ
ประโลมฉันอย่างที่เคยเป็น หรือจะว่าไป มันกลับเป็นเพียงแค่
วัตถุปราศจากวิญญาณไปเสียแล้ว บางทีฉันอาจจะเสียสัมผัส
ลึกลับที่เคยมีไปก็ได้

เพื่อนสนิทของเราเหลืออยู่ในโลกไม่กี่คู่ ฉันไม่อยาก
โทรศัพท์ปรึกษาใคร กลัวจะได้คำตอบว่าสามีของฉันทิ้งเมียแก่
ที่ป่วยเป็นโรคเส้นเลือดตีบไปกับเด็กสาว ยิ่งคิดฉันยิ่งท้อแท้

ตกค่ำฉันมองออกไปริมรั้ว เห็นคุณยายแก่ๆ หน้าคุ่นกำลัง

เก็บดอกมะลิ ฉันวิ่งออกไปหา เธอยิ้มให้ แต่ฉันกลับแทบช็อก
เมื่อเห็นหน้าของเธอชัดเจน

“ทำอะไรอยู่คะ” คำถามโง่ๆ หลุดจากปากที่สั่นระริก

“เก็บมะลิบูชาพระจ๊ะ” คุณยายตอบ พลางเงยหน้ามองฟ้า

“คุณยาย เสร็จหรือยัง ฝนตั้งเค้าอีกแล้ว” เด็กตัวน้อย
ในชุดอนุบาลตะโกนเรียก ฉันแทบคุมความกลัวไว้ไม่อยู่ขณะ
ถอยกลับมายืนที่ลานหน้าบ้านตัวเอง เธอยิ้มและพยักหน้าให้
อีกครั้ง แต่ฉันกำลังจะกรี๊ดร้อง จำได้แล้วว่าหญิงชรา กับเด็ก
คู่นี้ คือแม่และลูกเพื่อนบ้านที่ถูกรถเมล์ชนตายขณะข้ามถนน
ตรงทางม้าลายหลายปีมาแล้ว

ลมแรงพัดพู่ ตามมาด้วยเสียงฟ้าคำราม และในช่วง
แสงฟ้าแลบแปลบปลาบหลายครั้งติดกัน ฉันพลันเห็นรถรา
บนถนนหน้าบ้าน เห็นเพื่อนบ้านในชุดดำหลายคนกำลังเดิน
ตรงมา

และเมื่อหันไปมองบ้านตัวเอง รोजงหะสายฟ้าฟาด
ฉันก็ได้เห็นคุณอภิชาติยืนเกาะหน้าต่างด้วยท่าที่เงื่องหงอย
ขณะที่ด้านล่างมีคนแต่งชุดดำเดินกันขวักไขว่ หลายคนคือ
เพื่อนสนิทของเราที่ยังเหลืออีกไม่กี่คู่ในโลก

ฉันเข้าใจผิดไปเอง แท้ที่จริงคุณอภิชาติไม่ได้หายไป
ไหน...

ฉันต่างหาก

บ้านบางหลังอัดแน่นด้วยความมีชีวิตชีวา ขณะที่บางหลังมีแต่
ลมหายใจแผ่วเบา ความเศร้า และวาระสุดท้ายของชีวิต